ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

9. září 2004 *

Ve věci C-304/01,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES,

podaná dne 2. srpna 2001,

Španělské království, zastoupené původně R. Silva de Lapuerta, poté N. Díaz Abad, jako zmocněnkyněmi, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobce,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené T. van Rijnem a S. Pardo Quintillán, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: španělština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans (zpravodaj), předseda senátu, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues a N. Colneric, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: M. Múgica Arzamendi, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. října 2003,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 18. listopadu 2003,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Španělské království domáhá zrušení nařízení (ES) č. 1162/2001 ze dne 14. června 2001, kterým se stanoví opatření pro obnovu populace štikozubce obecného v podoblastech ICES III, IV, V, VI a VII a divizích ICES VIII a, b, d, e, jakož i související podmínky kontroly činností rybářských plavidel (Úř. věst. L 159, s. 4; Zvl. vyd. 04/05, s. 99; dále jen „napadené nařízení").

Právní rámec

Nařízení (EHS) č. 3760/92

2 Článek 2 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 3760/92 ze dne 20. prosince 1992 o zavedení režimu Společenství pro rybolov a akvakulturu (Úř. věst. L 389, s. 1), ve znění platném v době podání této žaloby, uvádí:

„Co se týče činností spojených s využíváním zdrojů, jsou obecnými cíli společné rybářské politiky ochrana a zachování dostupných a přístupných živých mořských zdrojů a stanovení jejich racionálního a odpovědného využívání na dlouhodobém základě v hospodářských a sociálních podmínkách odpovídajících sektoru, s přihlédnutím k důsledkům pro mořský ekosystém a s přihlédnutím zejména k potřebám producentů i spotřebitelů.

K tomuto účelu je zaveden režim Společenství pro provádění činností spojených s využíváním zdrojů, který musí umožnit dosažení dlouhodobé rovnováhy mezi zdroji a jejich využíváním v různých oblastech rybolovu."

3 Jak vyplývá ze samotného znění nařízení č. 3760/92, Rada Evropské unie přijímá základní opatření v tomto režimu podle postupu stanoveného v článku 43 Smlouvy o ES (nyní, po změně článkem 37 ES), nestanoví-li ustanovení práva Společenství jinak. Nicméně v určitých případech je Komise rovněž oprávněna přijímat naléhavá opatření.

4 Jak vyplývá z osmnáctého bodu odůvodnění zmíněného nařízení, „je třeba upravit přijímání naléhavých opatření v případě vážných narušení, která mohou ohrozit cíl zachování zdrojů".

5 V tomto ohledu článek 15 nařízení č. 3760/92 stanoví:

„1. V případě vážných a nepředvídatelných narušení, která mohou ohrozit zachování zdrojů, Komise, na žádost členského státu nebo z vlastního podnětu, přijme nezbytná opatření, jež nemohou trvat déle než šest měsíců. Opatření se oznámí členským státům a Evropskému parlamentu a jsou okamžitě proveditelná.

2. Byla-li Komisi předložena žádost členským státem, rozhodne ve věci do deseti pracovních dnů.

3. Členské státy mohou předložit Radě rozhodnutí Komise podle odstavce 1 ve lhůtě deseti pracovních dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

4. Rada může kvalifikovanou většinou přijmout odlišné rozhodnutí ve lhůtě jednoho měsíce".

Napadené nařízení

6 Napadené nařízení bylo přijato na základě článku 15 nařízení č. 3760/92. Tomuto přijetí předcházelo vydání upozornění Mezinárodní radou pro průzkum moře (dále jen „ICES") v listopadu 2000, týkajících se nebezpečí ohrožení populace štikozubce obecného, a zasedání Rady „Rybolov" ve dnech 14. a 15. prosince 2000, na němž Rada a Komise usoudily, že je naléhavé vypracovat plán obnovy zmíněné populace.

7 Jak vyplývá ze čtvrtého bodu odůvodnění napadeného nařízení, toto nařízení má za cíl „snížit úlovky nedospělého štikozubce obecného stanovením všeobecného zvětšení velikosti ok vlečných sítí používaných k odlovu štikozubce obecného [...], vymezením zeměpisných oblastí s vysokým výskytem nedospělého štikozubce obecného, v nichž bude rybolov vlečnými sítěmi povolen výhradně pomocí lovných zařízení s velkými oky, [a] definováním dodatečných podmínek, jimiž se zajistí, že jsou sníženy úlovky nedospělého štikozubce obecného do vlečných sítí vlečených pomocí výložníků na bocích plavidla."

8 V tomto ohledu článek 2 napadeného nařízení stanoví:

„1. Bez ohledu na podmínky stanovené v čl. 4 odst. 4 a článku 15 nařízení (ES) č. 850/98 nesmí podíl uloveného štikozubce obecného (*Merluccius merluccius*) uchovávaného na palubě všech plavidel s vlečným zařízením o velikosti ok v rozmezí od 55 mm do 99 mm přesahovat 20 % hmotnostních celkových úlovků mořských živočichů uchovávaných na palubě.

2. Podmínky stanovené v odstavci 1 se nevztahují na plavidla, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů a která se vracejí do přístavů do 24 hodin po posledním vyplutí z přístavu."

9 Články 3 až 5 napadeného rozhodnutí uvádějí soubor dodatečných pravidel týkajících se počtu a velikosti ok vlečných sítí používaných v oblastech, na něž se vztahuje toto nařízení, a vymezení zeměpisných oblastí, kterým se poskytuje zvláštní ochrana z důvodu hojného výskytu nedospělého štikozubce obecného, zatímco články 6 až 13 zmíněného nařízení obsahují určitá pravidla k zajištění, jednak získání spolehlivých údajů o úlovcích a vykládkách štikozubce obecného a jednak dodržování opatření přijatých pro zachování této populace. Mezi posledně jmenovaná pravidla patří zejména pravidlo týkající se přítomnosti pozorovatelů na rybářských plavidlech Společenství, která plují pod vlajkou členského státu a pravidlo týkající se povinnosti vyložit úlovky štikozubce obecného v přístavech určených k tomuto účelu.

Skutkový základ žaloby a dovolávané žalobní důvody

10 Španělské království využilo možnost poskytnutou čl. 15 odst. 3 nařízení č. 3760/92 a dopisem ze dne 21. června 2001 předložilo Radě návrh na změnu napadeného nařízení. Tento návrh, založený na údajně diskriminační povaze výjimky stanovené v čl. 2 odst. 2 zmíněného nařízení, měl za cíl jednoduše zrušit toto ustanovení, a tím poskytnout všem rybářským plavidlům stejné podmínky rybolovu bez ohledu na jejich délku a dobu, která uplynula po jejich posledním vyplutí.

11 Španělský návrh byl přezkoumán nejdříve skupinou Rady „Vnitřní politika rybolovu" na zasedání konaném dne 28. června 2001 a poté Výborem stálých zástupců na

zasedání konaném dne 11. července 2001, ale nakonec byl dne 20. července 2001 bez podpory jiného členského státu Radou zamítnut.

12 Vzhledem k tomu, že Španělské království mělo za to, že takové zamítnutí může poškodit jeho zájmy, podalo tuto žalobu, v rámci které vznáší tři žalobní důvody vycházející z nesprávné povahy právního základu a z nedostatku pravomoci Komise k přijetí napadeného nařízení, respektive z porušení zásady zákazu diskriminace a z nedostatku odůvodnění tohoto nařízení.

K žalobě

K prvnímu žalobnímu důvodu

13 Prvním žalobním důvodem Španělské království v podstatě zpochybňuje pravomoc Komise k přijetí napadeného nařízení. Podle španělské vlády totiž čl. 15 odst. 1 nařízení č. 3760/92, který je jediným právním základem napadeného nařízení, uděluje Komisi omezenou normativní pravomoc, kterou může tento orgán vykonávat pouze v případech a za podmínek stanovených v tomto ustanovení, tedy hlavně existují-li vážná a nepředvídatelná narušení, která mohou ohrozit zachování zdrojů, mají-li opatření přijatá Komisí nezbytnou povahu a je-li doba platnosti těchto opatření omezena na šest měsíců. V projednávaném případě dvě z těchto podmínek nebyly splněny. Ačkoliv španělská vláda nezpochybňuje kritický stav populace štikozubce obecného, přesto tvrdí, že naléhavá opatření přijatá napadeným nařízením (dále jen „sporná opatření") nemají nezbytnou povahu vyžadovanou čl. 15 odst. 1 nařízení č. 3760/92 a nejsou časově omezena.

14 Zaprvé, pokud se jedná o nezbytnou povahu opatření přijatých podle čl. 15 odst. 1 nařízení č. 3760/92, španělská vláda podotýká, že tato podmínka musí být vykládána v tom smyslu, že vyžaduje přijetí naléhavých a výjimečných opatření pro zmírnění potíží v dotčeném odvětví rybolovu. V projednávaném případě sporná opatření vůbec nesplňují tyto požadavky, neboť napadené nařízení bylo přijato šest měsíců po rozhodnutí Rady a Komise o naléhavosti vypracovat plán obnovy populace štikozubce obecného. Z toho plyne, že během tohoto období šesti měsíců měla Rada veškerý čas potřebný k přijetí nezbytných opatření pro zachování zmíněné populace podle řádných postupů, a zejména podle postupu stanoveného v článku 4 nařízení č. 3760/92, aniž by bylo nutné přistoupit k výjimečnému postupu podle článku 15 tohoto nařízení.

15 Krom toho španělská vláda zpochybňuje účinnost samotných sporných opatření. V tomto ohledu tvrdí, že zákaz přístupu do určitých rybářských oblastí nebo zákaz lovit určitý druh ryb by byla opatření, která by mohla účinněji vést k zabránění vzniku nenapravitelných škod u populace štikozubce obecného než opatření, jako jsou zvětšení ok vlečných sítí nebo výslovné určení přístavů vykládky, která jsou navíc nákladná jak pro rybáře, tak pro členské státy.

16 Zadruhé, pokud se jedná o podmínku časového omezení pro zavedení opatření přijatých Komisí, španělská vláda podotýká, že tato podmínka rovněž nebyla v projednávaném případě splněna, neboť napadené nařízení neobsahuje žádné ustanovení omezující dobu jeho časové působnosti.

17 V tomto ohledu je namístě úvodem připomenout, že ze znění nařízení č. 3760/92 vyplývá, že Rada je v zásadě orgánem příslušným k přijetí opatření nezbytných k zavedení režimu Společenství pro rybolov a akvakulturu, a zejména podle čl. 4

odst. 1 zmíněného nařízení k přijetí opatření Společenství, kterými se stanoví podmínky pro přístup k oblastem a zdrojům a podmínky výkonu činností spojených s využíváním zdrojů, nicméně Komise je na základě čl. 15 odst. 1 téhož nařízení příslušná k přijímání opatření, která se ukládají „v případě vážných a nepředvídatelných narušení, která mohou ohrozit zachování zdrojů". Tato pravomoc, která může být vykonána na žádost členského státu nebo z podnětu samotné Komise, odpovídá zájmům vyjádřeným v osmnáctém bodu odůvodnění zmíněného nařízení, podle něhož je třeba upravit přijímání naléhavých opatření „v případě vážných narušení, která mohou ohrozit cíl zachování zdrojů".

18 V projednávaném případě španělská vláda nezpochybňuje existenci takového narušení, neboť kritický stav populace štikozubce obecného byl potvrzen jak na úrovni Společenství, Radou a Komisí, tak na mezinárodní úrovni, ICES. Její kritika se týká délky postupu, který vedl k přijetí sporných opatření a jejich nenáležité povahy, jakož i právní nejistoty spojené s neexistencí přesných údajů o době platnosti těchto opatření v napadeném nařízení.

19 Co se týče první části tohoto žalobního důvodu, je třeba připomenout, že jak vyplývá zejména ze samotného znění druhého bodu odůvodnění, má nařízení č. 3760/92 za cíl zajistit racionální a odpovědné využívání živých vodních zdrojů a akvakultury, krom jiného za současného uznání zájmu odvětví rybolovu zajistit jeho dlouhodobý rozvoj, jakož i hospodářské a sociální podmínky a zájem spotřebitelů. Vzhledem k těmto cílům neexistuje žádný důvod pro restriktivní výklad čl. 15 odst. 1 téhož nařízení, na základě něhož přenesla Rada na Komisi pravomoc přijímat nezbytná opatření v případě vážných a nepředvídatelných narušení, která mohou ohrozit zachování zdrojů.

20 I když z podmínek, kterým Rada podřídila výkon této pravomoci Komisí, jakož krom toho i ze samotného znění osmnáctého bodu odůvodnění nařízení č. 3760/92 je zjevné, že Komise musí přijmout nezbytná opatření v co nejkratší lhůtě, článek 15 tohoto nařízení nicméně nepodřizuje výkon této pravomoci zvláštní podmínce naléhavosti. Nestanoví ani v takovém případě, jako je tento, kdy Komisi nebyla předložena žádost členského státu, přesnou lhůtu, v níž Komise musí jednat, jejíž nedodržení by způsobilo ztrátu její pravomoci. Krom toho ze zmíněného nařízení nijak nevyplývá, že zákonodárce Společenství měl v úmyslu omezit tento přenos pravomoci na Komisi v tom smyslu, že Komise už nemůže jednat, může-li přijmout nezbytná opatření samotná Rada.

21 V projednávaném případě není možno Komisi vytýkat zbytečné průtahy v přijímání sporných opatření. Je totiž nesporné, že Komise od ledna 2001, což je několik týdnů poté, co Rada a Komise rozhodly o naléhavosti vypracovat plán obnovy populace štikozubce obecného, zahájila jednání nezbytná k dosažení souhlasu o povaze opatření, jež měla být přijata, a že tato jednání, do nichž byla ostatně španělská vláda úzce zapojena, probíhala až do přijetí napadeného nařízení. Mimoto je nesporné, že v době přijetí těchto opatření, byla podmínka vážných a nepředvídatelných narušení, která mohou ohrozit zachování zdrojů, stále splněna vzhledem k tomu, že populace štikozubce obecného byla nadále na kritické úrovni.

22 Z těchto důvodů nemůže být přijata teze španělské vlády, podle níž Komise vzhledem k průtahům v přijetí dotčených opatření, měla ztratit pravomoc, která jí byla svěřena čl. 15 odst. 1 nařízení č. 3760/92.

23 Krom toho, pokud španělská vláda zamýšlí první větví prvního žalobního důvodu popřít nezbytnost sporných opatření zpochybněním jejich efektivity, je namístě konstatovat, že v situacích, jako je tato, Komisi náleží široká diskreční pravomoc, která zahrnuje nezbytnost zhodnotit celkovou situaci i povahu nebo dosah opatření, která mají být přijata. Soudce se tudíž při přezkumu takové pravomoci musí omezit na přezkoumání, zda nedošlo k zjevnému pochybení nebo zneužití pravomoci nebo zda dotčený orgán zjevně nepřekročil meze své diskreční pravomoci (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 19. února 1998, NIFPO a Northern Ireland Fishermen's Federation, C-4/96, Recueil, s. I-681, body 41 a 42; ze dne 5. října 1999, Španělsko v. Rada, C-179/95, Recueil, s. I-6475, bod 29, a ze dne 25. října 2001, Itálie v. Rada, C-120/99, Recueil, s. I-7997, bod 44).

24 V projednávaném případě španělská vláda neprokázala, že se Komise dopustila takového pochybení nebo zneužití při výkonu své pravomoci nebo že zjevně překročila meze své diskreční pravomoci. V tomto ohledu tím, že Komise rozhodla o přijetí opatření, která nesměřují k zákazu lovit štikozubce obecného nebo k zákazu přístupu rybářských plavidel do určených zeměpisných oblastí, ale směřují pouze k omezení počtu povolených úlovků a zvětšení ok sítí používaných k tomuto účelu, naopak vzala plně v úvahu jak nezbytnost odpovídající ochrany živých vodních zdrojů a akvakultury, tak i zájem odvětví rybolovu zajistit jeho dlouhodobý rozvoj. Úplný zákaz lovu by totiž mohl mít mnohem významnější škodlivé důsledky nejen pro rybáře štikozubce obecného, ale také pro rybáře jiných druhů, vzhledem k tomu, že lov štikozubce obecného tradičně patří, jak uplatňuje Komise, aniž by to španělská vláda popírala, do smíšeného lovu.

25 Z výše uvedeného vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

26 Co se týče druhé části prvního žalobního důvodu, podle níž Komise překročila své pravomoci a porušila zásadu právní jistoty, jelikož žádné ustanovení napadeného nařízení neupřesňovalo dobu platnosti sporných opatření, je namístě konstatovat, že nic ve zmíněném nařízení neumožňuje uznat tezi, podle níž tato opatření měla dobu platnosti delší než 6 měsíců.

27 Napadené nařízení je totiž založeno výslovně na čl. 15 odst. 1 nařízení č. 3760/92, které jasně uvádí, že opatření Komise „nemohou trvat déle než šest měsíců". V případě neexistence výslovného ustanovení v opačném smyslu, a přestože Komise měla výslovně upřesnit dobu platnosti napadeného nařízení, odpovídá nezbytně taková doba, jak podotkla generální advokátka v bodě 35 svého stanoviska, době šesti měsíců, počítané ode dne vstupu v platnost sporných opatření, vzhledem k tomu, že tato lhůta je nejdelší lhůta povolená zmíněným ustanovením nařízení č. 3760/92, jenž je jediným základem napadeného nařízení.

28 S ohledem na všechny úvahy, které předcházejí, je třeba dospět k závěru, že Komise měla pravomoc k přijetí napadeného nařízení.

29 V důsledku toho musí být první žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu

30 Druhým žalobním důvodem Španělské království zpochybňuje rozlišení, které provedla Komise v čl. 2 odst. 2 napadeného nařízení, mezi plavidly, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů – za předpokladu, že se vracejí do přístavu do 24 hodin po posledním vyplutí z přístavu –, a plavidly překračujícími tuto délku. Podle španělské vlády má toto rozlišení diskriminační povahu, jelikož více poškozuje španělskou rybářskou flotilu než flotily jiných členských států. Pro velké vzdálenosti mezi španělskými pobřežími a dotčenými oblastmi lovu štikozubce obecného totiž španělští rybáři mohou používat pouze plavidla, jejichž celková délka je vyšší než 12 metrů vzhledem k tomu, že vyplouvají na více než 24 hodin, zatímco rybáři jiných členských států, jejichž pobřeží jsou blíže k zmíněným oblastem, mohou provádět jejich činnost s plavidly, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů, a proto využívat výjimky stanovené ve zmíněném čl. 2 odst. 2.

31 V tomto ohledu je třeba úvodem připomenout, že zásada rovného zacházení nebo zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné.

32 V projednávaném případě je zacházení s plavidly, jejichž celková délka je vyšší než 12 metrů, odlišné od zacházení s plavidly, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů, pokud se tato plavidla vracejí do přístavu do 24 hodin po posledním vyplutí. Účastníci řízení si odporují jak ohledně srovnatelnosti situací, na něž se zmíněné zacházení použije, tak hlavně ohledně otázky, zda takové odlišné zacházení může být odůvodněno objektivními faktory.

33 Co se týče srovnatelnosti situací, na něž se vztahuje napadené nařízení, jak uplatnila Komise, malá plavidla se objektivně nacházejí v situaci odlišné od té, v níž se nacházejí jiná plavidla. Jednak jsou totiž jejich možnosti pro lov nutně omezené na pobřežní oblasti, neboť na rozdíl od rozměrnějších plavidel nebo plavidel o větší nosnosti, malá plavidla obvykle nejsou schopna vstoupit na volné moře. Jednak činnost těchto malých plavidel má rovněž „oportunistickou" povahu, jelikož loví druhy ryb, které jsou přítomny v oblastech, do nichž se dostanou, a obecně jejich lov není zaměřen na jediný druh ryb.

34 Z toho vyplývá, že v tomto rozsahu nemůže být situace malých plavidel považována za srovnatelnou se situací plavidel větších.

35 Co se týče odůvodnění rozdílného zacházení se dvěma kategoriemi plavidel v napadeném nařízení, Komise uplatňuje, že použití režimu stanoveného napadeným nařízením mělo přinutit dotčené podniky, aby vybavily svá plavidla vlečnými sítěmi s oky o 100 mm nebo většími, což by mohlo způsobit nejenom značné hospodářské investice pro vlastníky těchto malých plavidel, ale také by způsobilo nižší úlovky jiných druhů ryb, a tímto by bylo ohroženo přežití dotčených podniků. Za těchto okolností by tudíž bylo podrobení malých plavidel takovému režimu nepřiměřené také s ohledem na přechodnou povahu sporných opatření, jejichž doba použití je omezena na šest měsíců.

36 S přihlédnutím k takovýmto sociálně-hospodářským faktorům je tedy podle Komise výjimka stanovená v čl. 2 odst. 2 napadeného nařízení ve prospěch malých plavidel

objektivně odůvodněná, a to tím spíše, že celková úroveň úlovků štikozubce obecného touto kategorií plavidel je nízká. V tomto ohledu Komise tvrdí, že tyto úlovky odpovídají nejvýše 4 % z celkových úlovků tohoto druhu.

37 Španělská vláda zpochybňuje výjimku stanovenou v čl. 2 odst. 2 napadeného nařízení tím, že se dovolává neexistence technického základu, vzhledem k tomu, že podle ní neexistuje žádný vztah mezi délkou plavidel a úlovky malými plavidly, která krom toho mohou více narušit zachování populace štikozubce obecného než úlovky plavidly, jejichž celková délka je vyšší než 12 metrů.

38 První argument španělské vlády nemůže být přijat. Jak totiž vyplývá z vyjádření Komise, argumenty, kterých se dovolává k odůvodnění zmíněné výjimky, nejsou založeny na jakémkoliv vztahu mezi délkou plavidel a oky na jejich vlečných sítích, ale týkají se nepříznivých důsledků, které by použití režimu stanoveného napadeným rozhodnutím v celém rozsahu mohlo mít pro malá plavidla s ohledem na zvláštní povahu lovu, který provozují.

39 Co se týče druhého argumentu dovolávaného španělskou vládou, tato vláda neposkytla žádný přesvědčivý důkaz na podporu svého tvrzení, podle něhož by úlovky plavidly, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů, více ohrožovaly cíl zachování populace štikozubce obecného než úlovky plavidly, jejichž celková délka je vyšší než 12 metrů.

40 I když totiž Komise na jednání upřesnila, že je stejného názoru jako španělská vláda, pokud jde o to, že v pobřežních oblastech, kde loví malá plavidla, je větší výskyt nedospělého štikozubce obecného než v oblastech vzdálenějších od pobřeží, také však opakovala tezi podporovanou ve svých písemných vyjádřeních, podle níž lov štikozubce obecného, prováděný plavidly podle výjimky stanovené v čl. 2 odst. 2 napadeného nařízení, představuje pouze velmi malou část, nejvýše 4 % z celkových úlovků tohoto druhu.

41 Když byla na jednání španělská vláda dotázána výslovně ohledně této otázky, zpochybnila procentuální vyjádření předložené Komisí, aniž by byla schopna poskytnout jiné číselné údaje o úlovcích štikozubce obecného. V tomto ohledu se omezila na prohlášení, že ve Španělsku nejsou plavidla kratší než 12 metrů, která by mohla spadat pod zmíněnou výjimku, a že v důsledku toho hodnocení úlovků tímto druhem plavidel by mělo být prováděno státem, pod jehož vlajkou tato plavidla plují.

42 Za těchto podmínek je třeba zamítnout tvrzení, podle něhož by lov prováděný plavidly, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů, více ohrožoval zachovávání populace štikozubce obecného než lov prováděný rozměrnějšími plavidly.

43 Z výše uvedeného vyplývá, že španělská vláda nemohla vyvrátit ani tezi Komise, podle níž není situace malých plavidel srovnatelná se situací větších plavidel, ani argumenty, kterých se Komise dovolávala k prokázání, že odlišné zacházení s těmito dvěma kategoriemi plavidel bylo odůvodněno objektivními faktory. Za těchto podmínek nemohla španělská vláda prokázat diskriminační povahu výjimky stanovené v čl. 2 odst. 2 napadeného nařízení.

44 Toto zjištění je ostatně potvrzeno dodatečnými skutečnostmi vyplývajícími ze spisu předloženého Soudnímu dvoru k přezkumu.

45 Nejdříve je třeba poznamenat, že Komise tím, že omezila působnost výjimky na malá plavidla, která se vracejí do přístavu do 24 hodin po jejich posledním vyplutí z přístavu, přijala opatření, které může zajistit, že přizpůsobená výjimka zůstane omezená pouze na plavidla, u kterých skutečně existují důvody, které výjimku odůvodňují, tedy plavidla, jejichž rybolovní činnosti jsou nezbytně omezené na pobřežní oblasti a která provádějí lov, jehož povaha je „oportunistická".

46 V rozporu s tvrzeními španělské vlády, podle nichž je španělská flotila zvláště znevýhodněna napadeným nařízením, je třeba dále konstatovat, že flotily jiných členských států se nacházejí v situaci srovnatelné se situací španělské flotily, jelikož vzdálenost, kterou musí překonat, aby se dostaly do oblastí dotčených napadeným nařízením, je také příliš velká na to, aby malá plavidla plující pod vlajkami těchto států mohla využít výjimky stanovené v čl. 2 odst. 2 napadeného nařízení. Jedná se zejména, jak vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, o belgickou a nizozemskou flotilu.

47 Nakonec je namístě poznamenat, že v každém případě se sporná opatření nemohou použít na španělské rybáře, jež jsou vlastníky plavidel, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů, neboť z názvu napadeného nařízení, jakož i z článku 1 tohoto nařízení, který upravuje územní působnost nařízení, vyplývá, že se nevztahuje na divize ICES VIII c a IX a, b, které v praxi odpovídají oblastem podél španělského a portugalského pobřeží. Jak poznamenala generální advokátka v bodech 48 a 50 svého stanoviska, malá španělská plavidla tudíž mohou ve zmíněných oblastech obvykle lovit v rámci kvót přidělených Španělskému království.

48 S ohledem na výše uvedené důvody je tudíž třeba zamítnout žalobní důvod vycházející z porušení zásady zákazu diskriminace v celém rozsahu.

K třetímu žalobnímu důvodu

49 Třetím žalobním důvodem se Španělské království dovolává porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v článku 253 ES. V tomto ohledu uplatňuje, že napadené nařízení ve svých bodech odůvodnění neuvádí žádné vysvětlení důvodů, které vedly Komisi k rozlišení mezi plavidly, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů, a plavidly, jejichž celková délka je vyšší než 12 metrů, ačkoliv v tomto případě neexistuje žádný přímý vztah mezi oky vlečných sítí a délkou plavidel, a že výjimka stanovená v čl. 2 odst. 2 tohoto nařízení není opatřením podporujícím zvláštním způsobem zachování populace štikozubce obecného.

50 V tomto ohledu je namístě připomenout, že jestliže podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí být z něho jasně a jednoznačně zřejmá úvaha orgánu, který akt vydal, a to tak, aby dotčené osoby mohly poznat důvody přijatého opatření a příslušný soud vykonat svůj přezkum (viz zejména výše uvedený rozsudek Itálie v. Rada, bod 28, a rozsudek ze dne 11. září 2003, Rakousko v. Rada, C-445/00, Recueil, s. I-8549, bod 49), nevyžaduje se však, aby toto odůvodnění upřesnilo všechny relevantní faktické a právní skutečnosti. Totiž otázka, zda splňuje odůvodnění aktu požadavky článku 253 ES, musí být posouzena nejenom s ohledem na znění tohoto aktu, ale také s ohledem na jeho souvislost a všechna právní pravidla, která upravují dotčenou oblast. A to zejména v případě, kdy členské státy byly úzce zapojeny do procesu vypracování sporného aktu, a tudíž znají důvody, které vedly k přijetí tohoto aktu

(viz zejména výše uvedené rozsudky Itálie v. Rada, bod 29, a Rakousko v. Rada, bod 99, jakož i rozsudek ze dne 6. listopadu 2003, Nizozemsko v. Komise, C-293/00, Recueil, s. I-12775, body 55 a 56).

51 Krom toho z ustálené judikatury také vyplývá, že dosah povinnosti uvést odůvodnění závisí na povaze dotčeného aktu a že, pokud se jedná o akty s obecným dosahem, může se odůvodnění omezit na uvedení jednak celé situace, která vedla k přijetí aktu, a jednak obecných cílů, které sleduje. V této souvislosti Soudní dvůr zejména upřesnil, že je přílišné vyžadovat zvláštní odůvodnění pro různou volbu použitých technik, pokud z napadeného aktu vyplývá základní cíl, který orgán sledoval (viz zejména rozsudky ze dne 7. listopadu 2000, Lucembursko v. Parlament a Rada, C-168/98, Recueil, s. I-9131, bod 62, a ze dne 9. září 2003, Kik, C-361/01 P, Recueil, s. I-8283, bod 102).

52 Nemůže být zpochybněno, že tak tomu přesně je v projednávaném případě. Totiž na jedné straně Komise jasně vyložila ve čtvrtém bodě odůvodnění napadeného nařízení cíl sledovaný nařízením a prostředky navrhované k dosažení tohoto cíle.

53 Na druhé straně, jak již bylo poznamenáno v bodě 21 tohoto rozsudku, španělská vláda byla úzce zapojena do jednání a konzultací, jež předcházely přijetí napadeného nařízení, takže přesně znala důvody, které vedly k přijetí tohoto nařízení, jakož i opatření navrhovaná Komisí k zastavení úbytku populace štikozubce obecného, přičemž Komise ostatně vzala v úvahu zvláštní obtíže, které tato opatření mohou způsobit určitým skupinám rybářů.

54 Za těchto podmínek Komise nebyla povinna vysvětlit v bodech odůvodnění napadeného nařízení důvody odůvodňující výjimku stanovenou v čl. 2 odst. 2 tohoto nařízení ve prospěch plavidel, jejichž celková délka je nižší než 12 metrů.

55 S ohledem na úvahy, které předcházejí, je tudíž třeba zamítnout také třetí žalobní důvod jako neopodstatněný.

56 Vzhledem k tomu, že žádný ze tří žalobních důvodů vznesených Španělským královstvím na podporu jeho žaloby nemohl být přijat, je namístě zamítnout žalobu v celém rozsahu.

K nákladům řízení

57 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise ve svém návrhu požadovala, aby Španělskému království byla uložena náhrada nákladů řízení a Španělské království bylo ve sporu neúspěšné, je namístě mu uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.